

prima instanță – R. Costru
instanța de apel – N. Budăi, N. Craiu, M. Guzun

dosarul nr. 2ra-1491/13

ÎNCHEIERE

02 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tatiana Răducanu
Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Moldasig”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte Societatea Internațională de Asigurări „Moldasig” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Ion Ciobanu cu privire la repararea prejudiciului material în ordine de regres

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 24 ianuarie 2013, prin care a fost admis apelul declarat de către Întreprinderea Mixtă Societatea Internațională de Asigurări „Moldasig” Societate cu Răspundere Limitată, casată hotărârea Judecătoriei Bălți din 21 septembrie 2012 și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii ca depusă tardiv

constată:

La 05 martie 2012, ÎM SIA „Moldasig” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ion Ciobanu cu privire la repararea prejudiciului material în ordine de regres.

În motivarea acțiunii a indicat că la 02 august 2008 a avut loc un accident rutier cu participarea automobilelor de model „Volkswagen Vento” cu n/î FRAJ 332 condus de Ion Ciobanu și automobilul de model „VW Caddy” cu n/î BLCW 807, condus de Valentina Nagoraeac.

Menționează că vinovat de producerea accidentului rutier și cauzarea prejudiciului material prin deteriorarea automobilului „VW Caddy” cu n/î BLCW 807 conform deciziei Poliției Rutiere a fost recunoscut Ion Ciobanu.

Automobilul de model „Volkswagen Vento” cu n/î FRAJ 332 condus care ultimul deținea certificatul de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. AORC 1908048 eliberat de ÎM SIA „Moldasig” SRL.

Susține că conform art. 21 al Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, în urma primirii cererilor din partea persoanelor cointeresate, societatea a întocmit un dosar de daune înregistrat sub nr. D/AORC/08-1197, iar la 04 august 2008 a fost întocmit un proces-verbal de constatare și evaluare a pagubelor

nr. D/AORC/08-1197, prin care de comun acord cu părțile cointerestate au fost stabilite defectele aduse automobilului deteriorat „VW Caddy” cu n/î BLCW 807.

Astfel, conform devizului de calcul întocmit de specialistul companiei suma despăgubirii de asigurare pentru repararea automobilului nominalizat a constituit 26247,68 lei.

Indică că în baza contractului de asigurare și a ordinului Directorului General nr. 3666-01 din 03 noiembrie 2008, compania a achitat beneficiarului despăgubirea de asigurare în mărime de 26247,68 lei.

Cu referire la prevederile art. 29 lit. f) al legii nominalizate, invocă că în scopul soluționării amiabile a litigiului a fost expediat în adresa pârâtului o pretenție cu propunerea achitării benevole a prejudiciului material în sumă totală 26247,68 lei, însă pretenția a fost ignorată.

Solicită încasarea din contul pârâtului în beneficiul ÎM SIA „Moldasig” SRL prejudiciul material în mărime de 26247,68 lei și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 21 septembrie 2012 acțiunea a fost admisă, încasat de la Ion Ciobanu în beneficiul ÎM SIA „Moldasig” SRL suma de 26248,68 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 784,43 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 24 ianuarie 2013 a fost admis apelul declarat de către ÎM SIA „Moldasig” SRL, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca depusă tardiv.

La 11 martie 2013, SA „Moldasig” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe. Totodată susținând că cu copia deciziei instanței de apel s-a luat cunoștință la 05 februarie 2013.

În motivarea recursului a invocat că la 27 noiembrie 2007 Ion Ciobanu a încheiat cu societatea contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. AG 1908048, unde este indicat autovehiculul „Volkswagen Vento” cu n/î FRAJ 332.

Menționează că în rezultatul accidentului rutier produs la 02 august 2008, vinovat de care s-a făcut Ion Ciobanu, au fost cauzate deteriorări tehnice autoturismului de marca „Volkswagen Caddy” cu n/î BLCW-807.

Susține că prin dispoziția de plată din 26 decembrie 2008 compania a achitat persoanei păgubitei Valentina Vaipan pentru reparația automobilului „Volkswagen Caddy” cu n/î BLCW-807 suma de 26247,68 lei.

Indică că art. 29 lit. f) al Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, reglementează expres că asigurătorul are dreptul să înainteze acțiune de regres persoanei răspunzătoare de producerea pagubelor atunci când la momentul producerii accidentului rutier, utilizatorul autovehiculului nu dispune de certificat de revizie tehnică.

Consideră că prima instanță corect a admis acțiunea ca legală, temeinic reținând faptul că la data producerii accidentului rutier Ion Ciobanu Ion nu dispunea de certificat de revizie tehnică, asupra automobilului „Volkswagen Vento” cu n/î FRAJ 332, pe când instanța de apel neîntemeiat a admis apelul lui Ion Ciobanu, a casat hotărârea primei instanțe și a respins acțiunea ca tardivă.

Susține că instanța de apel eronat a aplicat prevederile art. 271 Cod civil, deoarece în sensul acestui articol este clar că cererea persoanei în favoarea cărei curge termenul de prescripție trebuie făcută până la finisarea dezbaterilor judiciare în

fond, astfel dreptul de a cere aplicarea termenului de prescripție apelantul l-a utilizat la examinarea cauzei în fond la prima examinare, iar cât privește faptul că apelantul nu a fost asistat de avocat în prima instanță, fapt prin care i-a fost încălcat dreptul la apărare, susține că prima instanță în acest caz a respectat prevederile art. 202 CPC.

Indică că odată ce înaintarea acțiunii este posibilă și după expirarea termenului de prescripție, deoarece expirarea prescripției nu duce la stingerea dreptului subiectiv, cererea de apărare a dreptului încălcat este primită spre examinare de către instanță, indiferent de scurgerea termenului de prescripție, pe motiv că raportul juridic civil nu poate fi examinat sub aspect de obiect al prescripție extinctive.

Menționează că termenul de prescripție se aplică de instanță numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs termenul de prescripție, în faza pregătirii pricinii către dezbaterile judiciare, iar instanța nu este în drept să propună uneia din părți să aducă probe sau să facă explicații referitor la expirarea termenului de prescripție.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Moldasig” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurenta nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO,

recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SA „Moldasig”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SA „Moldasig” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul Societății pe Acțiuni „Moldasig” se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tatiana Răducanu

Sveatoslav Moldovan